

เทศน์พระ วันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๑

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมนะ ธรรมของพระพุทธเจ้ามันละเอียด มันต้องมีความตื่นตัวตลอดเวลา ครูบาอาจารย์ เวลาไปอยู่กับท่าน ท่านจะให้ตื่นตัวตลอดเวลา เพราะตื่นตัวคือสติไง ครูบาอาจารย์ท่านว่า “กิเลสมันจะใหญ่เท่าคลื่นขนาดไหนก็แล้วแต่ มีสติมันจะยับยั้งได้” ถ้ามีสติ มีสติ ทำทุกอย่างได้ มีสติมันยับยั้งได้ ถ้าขาดสติ เราถึงต้องตื่นตัว อย่าไปนอนจมกับมัน กิเลส กิเลสมันร้ายนัก

เวลาเราเป็นภคิพหัตถ์ เราก็เห็นทุกข์เห็นภัย เราก็อยากจะบวช อยากจะเป็นนักรบ อยากจะสู้กับกิเลส ไม่อยากเกิดอีกแล้ว ไม่อยากเกิดอีกแล้ว แต่พอบวชขึ้นมาแล้ว เราบวชขึ้นมาเพื่ออะไร? เราบวชขึ้นมาชำระกิเลส เราไม่ได้บวชมาส่งเสริมกิเลสนะ

เวลาบวชขึ้นมา อุปัชฌาย์ผู้ตัดจิตตุดอกกรรม ผู้ตัดขึ้นมาเป็นพระ เป็นสมมุติสงฆ์ เป็นผู้พร้อม เป็นนักรบ เป็นภิกษุ เป็นผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร จะมาสู้กับกิเลสไง จะต่อสู้กับกิเลส กิเลสมันคืออะไร กิเลสมันอยู่ในหัวใจของเรา กิเลสไม่อยู่ในสังคม กิเลสไม่อยู่ในหมู่สงฆ์ กิเลสไม่อยู่ที่ไหนเลย กิเลสมันอยู่ในหัวใจของเรา ถ้ากิเลสมันอยู่ในหัวใจของเรา เราต้องต่อสู้กับกิเลสของเรา ถ้าเราต่อสู้กับกิเลสของเรา หน้าที่ของเราคือเอาความคิดเรา เอาทฤษฎีมานะของเราไว้ในอำนาจของเรา ไม่ใช่ให้คนอื่นเขาอมรับ ถ้าคนอื่นยอมรับ ยอมรับนะ

คูสิ ในสมัยพุทธกาล อาจารย์ธรรมกถึกกับวินัยชระเขาทะเลาะกัน อาจารย์ธรรมกถึกเข้าห้องน้ำแล้วลืมน้ำไว้ เหน้าไม่หมด ถ้าเป็นที่ส่วนบุคคลเหลือไว้ได้ แต่ถ้าเป็นที่สาธารณะ เหลือไว้เป็นอาบัติทุกกฏ นี่เหลือน้ำไว้ แล้ววินัยชระไปเห็นเข้า บอกว่า “น้ำเหลือไว้เป็นอาบัติรู้ไหม”

“ผมไม่มีเจตนา” เป็นธรรมกถึกใจ ชำนาญในการเทศน์ ชำนาญมาก แต่วินัยชระใจอยู่ แต่บางทีมันผลอได้ พอมันผลอได้ “ผมไม่ได้ตั้งใจ”

“ถ้าไม่ตั้งใจ อย่างนั้นไม่เป็นอาบัติ”

นี่ไม่ได้ตั้งใจ ไม่เป็นอาบัติ พอไม่เป็นอาบัติก็ไม่ปลงอาบัติ พอไม่ปลงอาบัติ แล้วก็ไปพูดกัน “ธรรมกถึกอวดแต่สอนคนอื่น ไม่รู้จักสอนตัวเอง” วินัยธรก็พูดกันไป ไปบอกลูกศิษย์ ลูกศิษย์ก็พูดต่อ พอพูดต่อ พวกลูกศิษย์ก็มาพูดกับลูกศิษย์ ลูกศิษย์ก็ไปฟ้องอาจารย์ อาจารย์ก็บอกว่า “อ้าว! ก็บอกว่าเราไม่ได้ตั้งใจ ถ้ามันเป็นอาบัติก็จะปลงอาบัติ ก็บอกว่าถ้าไม่ได้ตั้งใจก็ไม่เป็นอาบัติ พอไม่เป็นอาบัติแล้วไปพูดว่าเป็นอาบัติได้อย่างไร อย่างนี้เป็นอาบัติปาจิตติย์ เพราะมูสา” อ้าว! วินัยธรว่ามูสา มูสาว่า “ถ้าน้ำเหลือไว้ในขัน มันเหลือไว้ มันเป็นอาบัติ”

“อ้าว! ถ้าเป็นอาบัติ ผมก็จะปลงอาบัติ แต่ผมไม่มีเจตนา”

“ถ้าไม่เจตนาก็ไม่เป็นอาบัติ”

พอไม่เป็นอาบัติ ไปบอกกับลูกศิษย์ว่าเป็นอาบัติ ก็ปรับอาบัติทุกกฎ ธรรมกถึกก็ปรับตรงนี้เป็นปาจิตติย์ อ้าว! ต่างคนต่างปรับกันไป จนทะเลาะเบาะแว้งกันไป ไอ้คำว่า “เบาะแว้ง” การทะเลาะเบาะแว้งมันเป็นการทะเลาะเบาะแว้งโดยข้อเท็จจริง โดยเนื้อหาสาระ ไม่ใช่เล่ห์เหลี่ยม

แต่คูลี คุณเวลามันมาอดอาหาร มันอดอาหารมันไป มันอดอาหารเพื่ออะไร ก็รู้อู อยู่ การอดอาหารมันมีเล่ห์กระเท่ของมัน ถ้าการอดอาหาร เราก็ออดอาหารมาเยอะแล้ว เริ่มตั้งก่อนจะอดอาหาร เราอยู่ในสังคม พระรามาบวชมันมาบวชแต่รูปกาย มันเป็นสมมุติสงฆ์ มันไม่ได้บวชหัวใจหรอก พระเราก็มีกิเลสทั้งนั้นนะ ทีนี้พระเรามีกิเลส คนถ้ามีเขาวนั้ปัญญา อย่างเราอดอาหารไปทางอีสาน ใหม่ๆ ไม่กล้าอดอาหาร เพราะว่าเราเป็นคนจริง พอคนจริงทำอะไรขึ้นมา ฝ่ายที่เขาไม่เห็นด้วยเขาก็ไม่เห็นด้วย พอเขาไม่เห็นด้วย เราทำอะไรไป มันก็ธรรมดาใช่ไหม เราเป็นพระด้วยกัน เราอยู่ในหมู่สงฆ์ด้วยกัน เขาก็มีเล่ห์เหลี่ยม มีกระเท่เร่ เขาจะดักหน้าดักหลัง เราก็ไม่กล้าอดอาหาร ไข่ฟ่อนเอา ฟ่อนเอา ฟ่อนเอาที่ว่าฉันวันละคำ ข้าวเหนียวมา ปั้นไว้คำเดียวในก้นบาตร เวลาอาหารมา แกงโอะมา ตักน้ำใส่แค่หยดข้าว ฉันวันละคำๆ ภาวนามา เพราะต่อสู้กิเลส ต่อสู้กันมา นี่ทำความดีเพื่อความดีใจ

ถ้าทำความดี ในวิกฤตติอย่างไร เขาจะปิดล้อมอย่างไร เราก็ทำของเราได้ แต่ถ้าเราอดอาหารเลย พออดอาหารบิ๊บ อดอาหารด้วยกัน เขาก็มีแผนอุบายทุกมีอะไรใช่ไหม ถ้าเราอดอาหารบิ๊บ มันจะมีเหตุกระทบกระเทือนเราได้ เราถึงไม่เข้ามมอับ เราอยู่ของเรา เราจะไมยอมทำตัวเราให้เป็นมมอับเลย เราจะมีทางออกตลอดเวลา เราจะไม่ให้มันเป็นมมอับ เห็นไหม เราฟ่อนมาตลอด พอเข้าไปบ้านตาด สภาพแวดล้อมมันให้แล้ว เพราะผู้นำที่ปกครองสงฆ์ให้โอกาสเต็มที่ แล้วก็ปกป้อง

ผลกระทบจากเราได้ พอลงใจบีบ อุดอาหารเลย พอดอาหาร มันได้ผลมาก ใจมันเรียกร้อง เพราะมันผ่อนมานาน ผ่อนมาเป็นปีๆ เลยละ ฉันทมือละคำเดียว วันหนึ่งกินข้าวคำเดียวมาตลอดเลย

เวลามันอดอาหารไป ด้วยจิตที่มันสะอาด ด้วยการประพฤติปฏิบัติเพื่อชนะใจตัวเอง ทำเพื่อเราเป็นการทำเพื่อผลประโยชน์ของเราเอง เคนจกรรม มันไล่เข้ามา จิตมันไล่เข้ามา มันขาดหมด มันว่างหมดเลย นี้อุดอาหารครั้งแรกได้ประโยชน์มาก การอดอาหารมีประโยชน์มาก

แล้วเราอยู่ในหมู่สงฆ์ มีการอดอาหารกัน อุดอาหารมาเพื่ออะไร? เพื่อจะให้ครูบาอาจารย์ชมใจว่าคนนี้อุดได้มาก อุดได้น้อย เราเห็นมา เรื่องการอดอาหาร เรื่องเล่ห์กลของการกระทำ ถ้าทำเพื่อการชำระกิเลส จะไม่มีใครเดือดร้อนเลย เพราะเราทำเพื่อเรา พอเราทำชำระกิเลส ทุกคนจะเข้ามาช่วยเหลือ เพราะคนเห็นบวกก็มี เห็นลบก็มี ใอนั้นมันเรื่องของเขา ถ้าเราไม่ไปยุ่งกับเขา ตบมือข้างเดียวไม่ดังหรอก มันเป็นไปไม่ได้ที่จะตบมือข้างเดียว

แต่นี้มันมาอดอาหาร เอาการอดอาหาร ๕ วัน ๑๐ วัน ๒๐ วัน ๕๐ วัน อุดแล้วเที่ยวไปกุฎิไปเทศน์สอนคนอื่นทำไม การอดอาหาร เราลงทุนถึงกับเราเสียกระเพาะอาหาร เราอดอาหารก็เพื่อการภาวนา ไม่ใช่อดอาหารเพื่อไปสูมหัวคุยกัน ไม่ใช่อดอาหารมาเพื่อไปทำอย่างอื่น การอดอาหาร ต่อไปในอนาคต น้ำย่อยมันจะต้องทำให้กระเพาะอาหารไม่สมบูรณ์ ทีนี้ไม่สมบูรณ์ เราลงทุนลงแรงขนาดนี้แล้ว เราต้องทำประโยชน์มาให้สม เพราะเราลงทุน ลงทุนแล้วเราต้องให้ผลตอบแทนให้สมกับที่เราลงทุนไป ไม่ใช่ลงทุนเสียเปล่า เราลงทุนทำไม ลงทุนอดอาหาร เราลงทุนอดนอน เราลงทุนกันทำไม เราลงทุนกันเพื่อจะประพฤติปฏิบัติใช้ใหม่ เราลงทุนเพื่อจะชำระกิเลสเรานะ เราลงทุนเพื่อชนะกิเลสเรา เราต้องเอาชนะกิเลสเรา

ไม่ใช่ลงทุน ไม่ใช่เล่ห์เหลี่ยม ถ้าเล่ห์เหลี่ยม มันมีคนที่จะเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยเป็นธรรมดา

ในปัจจุบันนี้พวกที่อดอาหาร เขาจะเห็นว่าเป็นอึดติลมนานุโยค การอดอาหาร พระพุทธเจ้าไม่ได้สอน พระพุทธเจ้าห้ามด้วย พระพุทธเจ้าห้ามเพราะอะไร เพราะการอดอาหารอย่างเราเป็นคนซื้อ เชื่อว่าการอดอาหารเป็นคุณประโยชน์ เราจะอดอาหารไปเรื่อย อดอาหารจนตายเลย เห็นไหม อดอาหารต้องมีปัญญา

ถ้าการอดอาหารเพื่อให้คนยอมรับ อดอาหารเพื่ออวดเขา ปรับอาบัติทุกอธิริยาบถเลย ปรับอาบัติทุกกิริยาการเคลื่อนไหวที่การอดอาหารนั้น แต่ถ้าการอดอาหารนั้นเพื่อชำระกิเลส เราตถาคตอนุญาต นี้อยู่ในบุพพสิกขา อดอาหารเพื่อประโยชน์ ท่านอนุญาต แต่อดอาหารเพื่ออวด อดอาหารเพื่อต้องการการยอมรับ อดอาหารเพื่อเหยียบย่ำคนอื่น ปรับอาบัติทุกกฏ ปรับอาบัติทุกกิริยาการเคลื่อนไหวเลย

มันเห็นมาตั้งแต่นั้นแล้ว เราถึงให้ออก เพื่อเตือนตลอด เราเตือนตลอด เทศน์นี้เตือนตลอด การที่เรามาลงอุโบสถกันมันมีประโยชน์ตรงนี้ ถ้าไม่มีผู้ควบคุมอยู่ ไม่มีคนคอยกั้นกรงอยู่ เราจะทำถูกต้องได้อย่างไร เราเห็นประโยชน์ของการที่มาลงอุโบสถร่วมกัน ที่ต้องเดินทางมา แล้วมาถึงมาฟังเทศน์ เพราะอะไร เพราะคนเทศน์เป็นคนกลาง แล้วคนกลางเป็นคนเคลียร์ให้ปัญหานี้ มันจบสิ้นลงที่นี่ ไม่อย่างนั้นนะ พูดถึงถ้าไม่มีเราอยู่ที่นี่ เหตุการณ์นี้ยังจะไปกว่านี้อีกมหาศาลเลย เพราะอะไร เพราะเราทำโดยที่ไม่มีใครรู้ทันเราใช่ไหม เราทำสิ่งใดจะไม่มีใครรู้ทันเราเลย เรารู้วาระจิต รู้ไปหมด

รู้อะไร ในเมื่อยังมีสาวยู่ รู้อะไร ในเมื่อยังเป็นมหาโจรอยู่ พระเราทำความผิด เห็นแก่ผล เห็นแก่ลาภสักการะ นี่เป็นโจร สิ่งที่เราเป็นโจร เราไปหา แล้วมหาโจรนี้ไง มหาโจรชั้นอริยมิไฉนว่าตัวเองมีคุณธรรม ให้เขาเอามาให้ถึงที่ไง เห็นโจรทำก็ไปติเตียนเขา ตัวเองเป็นมหาโจร ทำไม่ไม่คิดความเป็นมหาโจรของตัวเองบ้างละ ตัวเองนี่คือมหาโจรนะ

แต่สิ่งที่เรายังรอเวลาอยู่ คือว่าพยายามเตือนอยู่ เพราะอะไร เพราะมาที่ไรเราเทศน์ทุกที ให้ช้าลงไป ให้ช้าลงไป สิ่งนั้นมันไม่ใช่ ถ้ามันใช่ เหตุผลมันมี

เวลาสอน “ห้ามฟังเทศน์” ห้ามฟังเทศน์ มันบอกได้ยะเยาะไปหมดเลย “ห้ามฟังเทศน์” เพราะอะไร เพราะใจดวงนี้มันยอมรับเขาไม่ได้ มันอิจฉาตาร้อนไง ถ้าธรรมะมันอันเดียวกัน คุณติเอตทัคคะ พระปฐมสมโพธิเป็นเลิศในการแสดงธรรม พระสารีบุตรเป็นเลิศในทางปัญญา เลิศทางปัญญา กับเลิศทางแสดงธรรม คุณความเลิศสิ คุณความเลิศต่างๆ ถ้าคนอื่นเขาแสดงออก เขาทำสิ่งนั้นได้ ตัวเองไปอิจฉาตาร้อน ถึงว่าไม่ให้ฟัง

ทำไมจะฟังไม่ได้ การฟังธรรมเป็นสิ่งประเสริฐที่สุด เพราะการฟังธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่า การฟังธรรมที่มีฤทธิ์มากที่สุดคือการบันลือสีหนาท คือการแสดงธรรม อนุสาสนี การแสดงธรรม อันนี้ชักนำให้ผู้ฟังนั้นเป็นพระอรหันต์เลย ขณะพระพุทธเจ้าเทศน์ พระ

อรหันต์เป็นแสนๆ องค์กรเลย แล้วนี่ไม่ให้ฟัง ไม่ให้ฟังแล้วบอก “การภาวนาต้องวางจิตไว้เฉยๆ”
อ้างด้วย อ้างว่า “ไม่เชื่อให้ไปฟังหลวงตา”

หลวงตาท่านพูดอยู่ “เรากำหนดจิตไว้เฉยๆ” เพราะการปฏิบัติเริ่มต้น การปฏิบัติทุกคนมัน
ยังจับต้นชนปลายไม่ได้ ทุกคนปฏิบัติมาก็กำหนดไว้ ก็นึกว่าสิ่งนี้ถูกต้อง ถ้ากำหนดไว้เป็นสมาธิ
ใหม่? เป็น ท่านบอกจิตนี้แน่นหมดเลย แต่พอเวลามันเสื่อมไป เสื่อมไปแล้วเอาขึ้นไม่ได้เลย
กำหนดจิตได้วันสองวันก็กลิ้งลงมา ได้สองวันก็กลิ้งลงมา สุดท้ายแล้วต้องกำหนดพุทโธ เพราะ
มันขาดคำบริกรรม ท่านบอกท่านขาดคำบริกรรม ท่านก็บริกรรมของท่าน

อ้าง เวลาบอกไม่ให้ฟัง ไม่ให้ฟังเพราะเวลาไม่แถมมามันจะขัดแย้งกับคำสอนของตัว แต่
เวลาจะอ้างเพื่อผลประโยชน์ อ้างเพื่อผลประโยชน์ว่าถ้าไม่เชื่อให้ไปฟังเทศน์หลวงตาสี

ฟังเทศน์หลวงตา หลวงตาเวลาท่านสอน ท่านยกตัวอย่างที่ผิด ตัวอย่าง มันมีตัวอย่าง ทำ
อย่างนี้มันจะผิด ตัวอย่างที่ถูก แล้วตัวเองไม่มีวุฒิภาวะ พอไม่มีวุฒิภาวะ อ้างตัวอย่างที่คิดว่าท่าน
เคยพูดไป “เราวางจิตไว้เฉยๆ วางจิตไว้เฉยๆ แล้วมันเสื่อมไป” เวลามันเสื่อมไปทำไมไม่เข้าใจ

ว่า “กำหนดจิตถูกใหม่” ถ้ามีคนไปถาม ในหนังสือหยดน้ำบนใบบัว มีนักปฏิบัติผู้หนึ่งไป
ถามท่านว่า “กำหนดจิตจนจิตนั้นว่างหมด ถูกใหม่”

นี่ไง กำหนดจิตมันทำได้ มันทำได้ถ้ามันมีสติถ้ามันมีปัญหา แต่ถ้ามันทำของมันโดยที่มัน
ไม่เข้าใจอะไรของมัน มันไปแช่ไว้เฉยๆ มันเป็นประโยชน์ไม่ได้หรอก มันจะเสื่อม มันจะอยู่ของมัน
มันไม่ได้เพราะมันไม่มีจุดยืน คนเราไม่มีจุดยืน เป็นไปไม่ได้

“นี่คือนะที่เป็นคฤหัสถ์ ถ้าเป็นพระ เราจะดีให้หลงทิศเลย” คือท่านจะเปลี่ยนแปลง ไม่ให้ทำ
อย่างนี้ แต่เรายกตัวอย่างที่ผิด แต่เราแยกไม่ถูกใจ อาจารย์องค์นี้ท่านพูด พูดใหม่ ท่านพูด
ยกตัวอย่างที่ผิด ทำอย่างนี้มันจะผิด ทำอย่างนี้มันจะไม่ถูกต้อง แต่เพราะเราไม่มีวุฒิภาวะ เห็นว่า
ท่านพูด คำพูดของท่านคือถูกหมดใจ ถ้าเรายกเป็นครูบาอาจารย์แล้วถูกหมด พูดถูกก็มี พูดผิดก็มี
พูดผิดไม่ใช่ท่านพูดผิด ท่านยกตัวอย่างที่ผิดให้เห็นว่าผิด เวลาเทศน์ คูสิ กิเลสมันเป็นอย่างนี้ คูสิ
เทวทัต เทวทัตทำอะไร เทวทัตมักใหญ่ใฝ่สูง เทวทัตมีมาน โลภีๆ แปลงตัวได้ แสดงฤทธิ์ได้ แต่
พอคิดจะออกตัณญากับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เสื่อมหมดเลย พอเสื่อมหมดไปแล้วเป็น
อย่างไร พอเสื่อมหมดแล้วมันก็มีแต่สัญญา มีแต่สิ่งหลอกลวงในหัวใจ

นี่ก็เหมือนกัน เริ่มต้นมันโกหกมดเท็จมาตั้งแต่แรก ถ้ามันโกหกมดเท็จ ทำไมเวลามาพูดกับคนอื่นแล้วออกไปพูดอีกอย่างหนึ่ง อย่างนี้มันเป็นนักปฏิบัติได้อย่างไร นักปฏิบัติ เวลาครูบาอาจารย์ท่านเทศน์ ถ้าสิ่งที่เทศน์ออกไปแล้วมันกระเทือนใจเรา ธรรมะมันกระเทือนใจเรา แต่นี่ย้าแล้วย้าอีก ย้าแล้วย้าอีก “รับรองกู รับรองกู”

มันเหมือนชฎิล ๓ พี่น้อง เวลาพระพุทธเจ้าไปทรมาน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแก่มาก “สมณะองค์นี้เก่งมาก แต่ไม่เหมือนเรา ไม่เหมือนเรา เราเป็นพระอรหันต์ สมณะองค์นี้เก่งมาก แต่ไม่เหมือนเรา เราเป็นพระอรหันต์”

นี่ก็เหมือนกัน ตอกย้าอยู่ทุกวัน เวลาเทศน์ทุกวันบอกว่าให้ย้าลงตรงนั้น ให้ย้าลง ชุดบ่อน้ำ ต้องให้ได้น้ำก่อน ไม่ใช่ไปปักหลักว่าจะไปชุบ่อน้ำแล้วก็ไปชุบ่อน้ำๆ แล้วบ่อน้ำก็ชุบไม่เสร็จ ไม่มีบ่อไหนสักบ่อหนึ่ง แล้วบอกว่ารับรองเป็นอนาคามี

คากิเลสมิงนะ มันรับรองทำอะไร ไม่เคยรับรองสักคำหนึ่ง แล้วถามจริงๆ เวลามา รับรองมึงตรงไหน ก็ไม่ได้รับรอง ก็บอกให้เข้าไปๆ เข้าไปแล้วใครไปพูดว่ารับรอง

“ก็ผมไม่ได้พูดอีกล่ะ ผมไม่ได้พูด”

แล้วไม่ได้พูด ทำไมคนเขามาหาภูเขาบอกว่าเรารับรองๆ

เราก็ถาม เรารับรองกับใคร เราถามแล้วไม่มีใครเลย ก็มาจากมิงเนีย แล้วมิงเวลาเข้ามาคุยกับกูก็คุยกันตัวต่อตัว แล้วกูเคยรับรองมึงตรงไหน

แล้วเวลากูรับรองขึ้นมา รับรอง เวลาคนที่เขาภาวนาเป็น เพราะอะไร เพราะเวลาเขามาหาเขาทำเลย “อ้าว! หลวงพ่อชั๊กมาลี”

พอชั๊กไปแล้วบอก เออ! อย่างนี้ใช่

แล้วบอกว่าใช่ก็บอกอีก เป็นไปไม่ได้ ต้องทำใจให้สงบ แล้วเห็นกายภายใน เห็นกายภายในเป็นอย่างไร

เห็นกายภายในมันเป็นคำพูด เป็นคำพูดของมิงว่าเห็นกายภายใน แล้วเห็นจริงหรือเปล่า ถ้าเห็นจริง เวลาชั๊กไป เวลามาถึง

“อ้าว! ว่ามันเป็นอย่างไร”

“อ้าว! มันขาด”

“ขาดอย่างไรล่ะ”

“ก็มันขาด”

“แล้วขาดอย่างไรล่ะ”

“ก็ไม่รู้ ก็มันขาด”

แล้วหมาที่ไหนจะไปรับรองมึง ก็บอกให้ซ้ำ

เพราะตัวเองทำ คนทำไม่เป็นมันพูดไม่ถูกหรือ ถ้าคนทำเป็น มันจะรู้ตามความเป็นจริง เพราะเราบอกว่าเราบอกให้พูดอะไรก็ได้ อานาปานสติก็ได้ ปัญญาอบรมสมาธิก็ได้

แต่คำว่า “ปัญญาอบรมสมาธิ” เป็นปัญญาวิมุตติ เขาบอกว่ามันไม่เห็นด้วย เห็นด้วยไม่ได้ เห็นด้วยไม่ได้เพราะอะไร เพราะเขารับรองเวลาคนที่เขาปฏิบัติได้ใช่ไหม แต่ไม่ได้รับรองมัน แล้วถ้าพูดถึงถ้าเห็นกายภายใน แล้วเห็นอย่างไรล่ะ

เวลาเราอธิบาย เราอยู่กับหลวงปู่เจี๊ยะ หลวงปู่เจี๊ยะพิจารณากาย เราตั้งกายขึ้นมาเลย พิจารณาไป กายมันละลายลง อ้าว! เราก็เห็น เราก็ทำ

อ้าว! พิจารณากายก็สอน พิจารณาปัญญาก็สอน กูสอนทั้งนั้นนะ ถ้ามันเป็น มันถูกต้อง มันเป็นไปได้ แต่นี่มันไม่เป็น มันเป็นไปได้ ความค้ำอันนั้นมันฟ้องถึงว่าตัวเองไม่รู้ มันฟ้องว่าตัวเองไม่รู้ เพราะเรื่องกิเลสมันเป็นอย่างนี้มาตลอด ตั้งแต่เทวทัต ตั้งแต่สมัยพุทธกาล เวลาคนที่มันไม่รู้จริง มันจะคัดค้าน แล้วมันพูดออกมา ดูเทวทัตสิ ทำไมเทวทัตเวลาพูดแล้วทำไมพระตามเทวทัตไป ๕๐๐ ทำไมญาติโยมอุปัฏฐากพระเทวทัต เพราะเทวทัตบอกว่าให้อยู่ป่าเป็นนิจ ให้อยู่โคนไม้ตลอดไป ไม่ให้ฉันเนื้อสัตว์ ไม่ให้เข้ากุฏิ ไม่ให้รับกิจนิมนต์

“โอ้! มันแรงเว้ย! โอ้! มันเห็นเว้ย! มันเป็นไปได้ โอ้โฮ! ดีกว่าพระพุทธรเจ้าอีก” นี่ความคิดโลกๆ มันเห็นเป็นรูปธรรมไง เราเสนออะไรที่เป็นรูปธรรมมา โลกเขาเห็นได้ แต่ความจริงมันเป็น

อย่างนั้นใหม่ ความจริงมันเป็นอย่างที่เป็นรูปธรรมนั้นใหม่ รูปธรรมก็คือวิทยาศาสตร์ไง ถ้าเสนอเป็นวิทยาศาสตร์ “โอโฮ! ถูกต้องๆ เป็นวิทยาศาสตร์”

วิทยาศาสตร์มันเป็นกฎตายตัว ธรรมะนั้นละเอียดอ่อนมาก กิเลสมันละเอียดกว่านั้นอีกละเอียดกว่านั้น วิทยาศาสตร์เป็นไปไม่ได้ สิ่งที่เป็นไปไม่ได้เพราะอะไร เพราะจิตของคนไม่เหมือนกัน แม้แต่พิจารณากายเหมือนกัน กิเลสขาคก็แตกต่างกันไป พระอรหันต์ล้านองค์ ล้านวิธี แม้แต่ทำเรื่องการพิจารณากายเหมือนกันนี้แหละ แต่เวลาขาด เวลาเป็นไป จะไม่มีซ้ำกันแม้แต่องค์เดียว ถ้าซ้ำกันต้องผิด

แล้วจะมาบอกว่าต้องทำอย่างนี้ๆ นี่ไง คนโง่มันมาอวดคิดง อวดคิดว่าต้องเป็นวิทยาศาสตร์ ต้องทำอย่างนี้ ต้องอยู่โคนไม้เป็นวัตร ต้องไม่รับภิกขิมนต์ ต้องชุกงศ์ตลอดไป ต้องไม่ฉันทเนื้อสัตว์ นี่ไง คนมันโง่ โง่เพราะอะไร โง่เพราะสิ่งนี้เป็นกฎตายตัวใช่ไหม แล้วกิเลสของคนมันหลากหลายมันแตกต่างกันไป สิ่งที่ถูกตายตัวอย่างนี้มันจะไปแก้อกิเลสใครได้? มันแก้อกิเลสไม่ได้ ถ้ามันเป็น ถ้าคนภาวนาเป็นพุดอย่างนี้ไม่ได้หรือ ถ้าพุดอย่างนี้ นิ้วทำไมไม่เท่ากัน นิ้วโป้งกับนิ้วชี้ นิ้วนาง นิ้วไหนสำคัญกว่ากัน นิ้วไหนสำคัญกว่า อ้าว! ถ้านิ้วโป้งสำคัญกว่า นิ้วโป้งมีนิ้วเดียว นิ้วโป้งทำงานได้ไหม อ้าว! นิ้วไหนสำคัญกว่านิ้วไหน

มันสำคัญทั้ง ๕ นิ้ว มันสำคัญทั้งมือนี้แหละ มือมันจับต้องมันหีบของได้ มันมีทุกนิ้ว มันช่วยเหลือกัน ไม่มีนิ้วไหนสำคัญกว่านิ้วไหนหรือ นิ้วเราธรรมชาติสร้างมาให้เป็นมือ มือนี้จับสิ่งของได้ จะบอกว่านิ้วอื่นไม่สำคัญ ให้นิ้วโป้งนิ้วเดียว...มึงจะบ้าหรือ นี่มันเป็นวิทยาศาสตร์ ถ้ามันเป็นไปตามวิทยาศาสตร์ เป็นความคิด มันเป็นเรื่องของโลก มันไม่จริง

ถ้ามันจริง ความจริงกับความจริงไม่เคยขัดแย้งกัน ธรรมะของพระพุทธเจ้าจะไปช่องทางเดียวกัน ไม่มีการขัดแย้งกันเลย ทาน ศีล ภาวนา ศีล สมาธิ ปัญญา แล้วแต่บุคคล แล้วแต่วิธีการ เรื่องของทาน ศีล ภาวนา

เรื่องของทาน ผู้เสียสละมีความศรัทธามีความเชื่อ ศีล สมาธิ ปัญญา ปัญญาวิมุตติ มีศีล สมาธิ ปัญญา ใช้ปัญญาใคร่ครวญเข้าไป สิ่งทีใคร่ครวญเข้าไป ถ้ามั่นใคร่ครวญเข้าไป มันเป็นเรื่องความจริง มันรู้จริงของมัน มันปล่อยจริง มันเป้าหมายเดียวกัน ที่หมายเดียวกัน อริยสัจอันเดียวกัน มันจะวิธีไหน ไม่มีอะไรผิดอะไรถูก ถ้าผิดก็คือผิด

แต่ไม่ใช่อย่างนั้น ถ้าไม่ถูกใจกู ผิด ถ้าถูกใจกู ถูก นี่มันปฏิบัติเพื่อกิเลส ถูกใจอะไร ถูกใจ เป็นประโยชน์กู ถ้าสิ่งใดเป็นประโยชน์กู สิ่งใดทำประโยชน์เพื่อกู ถ้ากูได้ประโยชน์นี้ถูก ถ้า อะไรกูไม่ได้ประโยชน์นั่นคือผิด ถ้าอะไรมาขัดแย้งทำลายประโยชน์กูนี้ผิด...นี่มันธรรมชาติของใคร มันเป็นธรรมชาติของใคร

แต่ถ้าเป็นสัจจะความจริง เราจะพอใจหรือไม่พอใจไม่ได้ มันเป็นความจริงของมันที่จะ เกิดขึ้น ที่มันจะเป็นสัจจะความจริง ถ้าสัจจะความจริงมันเป็นอย่างนั้นมันจะต้องเป็นอย่างนั้น มัน เป็นอย่างนั้นขึ้นมา ทำไมเวลาครูบาอาจารย์ท่านสนทนาธรรมกัน ทำไมท่านยอมรับกันละ ยอมรับ เวลาหลวงตาท่านไปคุยกับหลวงปู่ขาว ไปคุยกับหลวงปู่แหวน ทำไมท่านยอมรับละ ยอมรับว่า “มหาค้ำมาๆ” แล้วมันวิธีการเดียวกันไหม? มันคนละวิธีการนะ มันคนละวิธีการเพราะอะไร

เช่น หลวงปู่ขาว คูสิ เวลาพิจารณา ไปที่โหล่งขอด ถึงที่สุดมันปล่อยวางเข้ามาหมดแล้ว มาถึงตัวจิต จิตนี้เปรียบเหมือนเมล็ดข้าว รวงข้าว ถ้ารวงข้าวมันตกดินมันจะเกิดอีก ถ้ารวงข้าวเขา เกี่ยว เขาอะไรแล้ว เขามาหุงหา มันจะไม่เกิดอีก ใจเราเป็นอย่างนั้น นี่ไปค้ำที่ไหน มันไม่ค้ำเลย พิจารณากายมันค้ำกันตรงไหน

แล้วหลวงตาท่านพิจารณาของท่านมา จิตนี้เปรียบเหมือนกับจุดและต่อมของพลังงาน แล้ว ท่านทำแล้ว แล้วใครค้ำใคร ทำไมคนเขาเป็นกัน ทำไมเขาไม่เห็นค้ำกันเลย มันเป็นความจริง

แล้วนี่มันมาจากไหน ไม่เชื่อไม่ฟัง ค้ำกันไปหมดเลย ห้ามฟังเทศน์คนโน้น ห้ามฟังเทศน์ คนนี้ ห้ามฟังไปหมด จะให้ฟังตัวเอง แล้วตัวเองฟังอะไร? ไม่ต้องฟัง เพราะกูเทศน์ไม่ได้ ถ้ามีมา หากู อ้าว! รู้หมด รู้วาระ รู้ไปหมด รู้อะไร

ฉาน โลกีย์นะ เทวทัตยังเสื่อม หลวงปู่เจี๊ยะท่านอยู่กับหลวงปู่มั่น ท่านถามหลวงปู่มั่นเลยว่า “อภิญญาแก้กิเลสได้ไหม” เพราะตอนนั้นหลวงปู่เจี๊ยะท่านเพิ่งภาวนาใหม่ๆ

หลวงปู่มั่นบอก “แก้ไม่ได้หรอก”

“แล้วแก้ไม่ได้ หลวงปู่มั่นทำทำไม” เพราะหลวงปู่มั่นรู้ไปหมด รู้วาระจิต รู้ต่างๆ

รู้ รู้ หลวงปู่มั่นบอกว่า “นี่เอาไว้เป็นวิธีการสอนคน”

เหมือนกับมันเป็นเทคโนโลยีเอาไว้อัดใจคน เอาไว้ปิดกั้น เหมือนกับคนที่ภาวนาเขาคิดถูก คิดผิด มีตรงนี้เข้าไป มันเข้าไปดักตรงนี้ปั๊บ มันจะแก้ไขให้เขาเปลี่ยนแปลงให้เข้าถึงอริยสัจ การจะเปลี่ยนแปลงเข้าถึงอริยสัจ อันนี้มันเป็นวิธีการที่พระพุทธเจ้ารู้ พระพุทธเจ้ามีของท่าน

เวลาพระสำคัญคนว่าเป็นพระอรหันต์ จะมาฝึองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์กร สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกไม่ต้อง ให้พระไปดักหน้าไว้ก่อน ให้พระพวกนั้นที่จะเข้ามา รายงานท่าน ให้เข้าไปเที่ยวป่าช้าก่อน พอเข้าไปป่าช้าปั๊บ ไปพิจารณาซากศพ จิตใจมันหวนไหว พอจิตใจมันหวนไหว รู้ตัวเองว่าไม่ใช่เป็นพระอรหันต์แล้ว ไม่ต้องมาฝึองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลย เพราะองค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา เครื่องมือที่จะมาสั่งสอนคนนะมี มาก

หลวงปู่มั่นท่านบอกว่า ท่านสร้างบุญญาธิการมาเป็นพระโพธิสัตว์เหมือนกัน ท่านมี คุณธรรมทางนี้ ท่านมีพื้นฐาน พื้นฐานคือว่าสิ่งที่ท่านสิ้นกิเลสในหัวใจของท่านด้วยอริยสัจ แต่สิ่ง ที่เป็นวิธีการท่านเอามาใช้สอนคน แต่มันก็เป็นคาบสองคมถ้าใช้โดยที่ไม่ได้สังวรว่ามันจะเป็น ประโยชน์หรือเป็นโทษ ท่านเอามาใช้ตั้งแต่ตอนที่อยู่ที่ถ้ำสาริกา หลวงตาองค์หนึ่งเวลานั่ง กลางคืนนั่งคิดถึงแต่ครอบครัวเดิม หลวงตาองค์หนึ่งเคยมีครอบครัวมา มานั่งวิตกตั้งแต่หัวค่ำ ออกไปจะเป็นอย่างนั้น ว่าจะสอนลูกสอนหลานอย่างนี้ จะทำอย่างนั้น

หลวงปู่มั่นกำหนดจิตไปคู ถอยกลับมา เทียงคืนกำหนดไปคูก็ยังคิดอยู่ คนเราถ้าคิดถึง ครอบครัว คิดถึงคู่ครอง คิดได้ทั้งคืน กลางคืนกำหนดไปคูก็ยังเห็นอยู่ “เอ๊ะ! หลวงตาองค์นี้ไม่หลับ ไม่นอนเลยหรือ” กำหนดจิตกลับมา พอถึงช่วงใกล้สว่างกำหนดจิตไปคูก็ยังคิดอยู่

เข้าขึ้นมาบิณฑบาตไป ด้วยความเมตตาอยากจะเตือน อยากจะสั่งสอน ผ่านไป “หลวงตา แต่งงานใหม่กับคู่ครองคนเดิมที่ครอบครัว” แต่งงานใหม่กับคู่เดิม คิดถึงเรื่องครอบครัว เตือนเขา รุ่งเช้า ไปอีกที หายไปเลย เขาตกใจมาก เห็นไหม การรู้จริง แม้แต่เอาไปเตือนเขาบอกเขา ถ้าใช้ไม่ เป็น กาลเทศะ มันยังเป็นผลเสียเลย ตั้งแต่บัดนั้นมา หลวงตาท่านเล่าให้ฟัง หลวงปู่มั่นท่านสะเทือนใจ มากกว่าเครื่องมือที่จะเอามาใช้ สุดท้ายแล้วเวลาใช้ไปแล้วมันยังเกิดผลเสีย ผลเสียเพราะเขาควร จะ ได้สติ เขาควรจะต้องสติ แล้วเขาควรที่จะเปลี่ยนแปลงหรือสำรวจมรรวังใจของเขา เขากลับเห็นว่าคน มารู้ความลับของเขา เขาตกใจ เขาอยู่ไม่ได้ เขาต้องหนีไปเลย

ตั้งแต่นั้นมาหลวงปู่มันท่านจะใช้ ท่านไม่ใช้ตรงๆ เว้นไว้แต่คนนั้นหยาบมาก ท่านจะใช้ตรงๆ ว่าคนนั้นเลวอย่างไร เลวอย่างไร แต่เวลาถ้าปกติท่านจะใช้ผ่านกระทบ ดีว่ากระทบคราด ท่านจะเอ็ดไปทางหลวงตา เอ็ดว่า “ทำไมทำตัวอย่างนั้น ทำไมทำตัวอย่างนั้น” แต่การทำตัวอย่างนี้หลวงตาไม่ได้ทำ พระองค์อื่นทำ แต่เพราะหลวงตาเป็นเจียง ท่านเป็นมิดลับอยู่บนเจียงนั้น ท่านบอกว่าตัวหลวงตาท่านทำตัวท่านเป็นเจียง แล้วหลวงปู่มันท่านเป็นมิดคอยสับคอยยำ คอยสับคอยยำหมุกณะง มันใช้ตรงๆ มันใช้ไป คนรู้จริงเขาจะรู้ว่าเป็นประโยชน์หรือไม่เป็นประโยชน์

ไม่ใช่พำเพื่อ เพื่อเจือ เพื่อเจือ ฐุ่นฐุ่นนี้ ไอ้นี่มหาโจร แล้วมหาโจรออกไปมันจะมีประโยชน์อะไรขึ้นมา มันก็หวังเพื่อลาภสักการะ นี่ไง มันเป็นศาสนาใหม่ มันเป็นตัวอริยสังใหม่ นี่ไง ที่มันจะทำลายศาสนา มันจะทำลายวัดวาอาวาสไง มันจะทำลายวัดวาเพราะอะไร เพราะตัวเองมันเป็นสิบแปดมงกุฏ พุดอะไรก็พุดได้ทั้งนั้นนะ แล้วคนที่เขาเป็นสุภาพบุรุษเขากล้าพุดอย่างนี้ไหม แล้วถ้าพุดออกไปแล้วสิ่งกระทบกลับมามันเสียหายที่ไหน มันเสียหายกับอะไร? มันก็เสียหายกับศาสนานี้ไง แล้วถ้าไม่มีผู้รู้จริงมันก็เที่ยวแอบอ้างได้ ทุกคนไม่กล้าจะโต้แย้ง

วันนี้จะรอเช็กบิลเลย มันเลือกหนีไปก่อน เพราะสิ่งที่ถนอมมา สิ่งที่ไม่พุดมา ไม่พุดตรงๆ มาตลอด เทศน์ทุกเที่ยวก็คำทุกเที่ยว คำทุกวันพระ แล้วก็ยังอวดคืออยู่ทุกวันพระ เวลาจะเอาจริงๆ แล้วหนีทำไม หนีทำไม หนีไปไหน

เพราะคนจริงมันต้องจริงสิ ในเมื่อมันจริง เพราะเรามันจริง เวลาเราอยู่กับครูบาอาจารย์มาสิ่งต่างๆ ที่มันเกิดขึ้นมา เข้าหามะ เราเข้าหาตัวต่อตัวเลย องค์กรไหนก็แล้วแต่ ขึ้นเลย กับครูบาอาจารย์นี้เข้าถึงที่เลย เข้าถึงตัวต่อตัว ชัดกันตัวต่อตัวเลย เพราะอะไร เพราะเรากลัวเสียเวลา เสียภพชาติ เกิดมาชาติหนึ่ง ประพฤติปฏิบัติมาชาติหนึ่ง เราจะเสียเวลามาก ถ้าเราเห็นผิด เราหลงผิด เราจะเสียเวลาไป มีครูบาอาจารย์เราเปิดอกเลย “กระผมทำอย่างนี้ครับ ๑ ๒ ๓ ๔ ครูบาอาจารย์มีเหตุโต้แย้งอย่างไรครับ” พุดกันต่อหน้าเลย ผิดถูกอย่างไร พุดมาเลย แล้วให้อัดมาเลย แล้วถ้าท่านบอกว่าผิดหรือถูก เราก็อึ้งเลย เพราะอะไร เพราะสิ่งที่เรารู้มา

เช่น หลวงปู่คุณลย์ท่านว่า “ความรู้ความเห็นนั้นเห็นจริง แต่ความรู้ความเห็นนั้นเป็นของไม่จริง” ไม่จริงเพราะเรามีกิเลสไง ถ้ามีกิเลสอยู่มันก็ยังเถียง เพราะเรารู้เราเห็นจริงๆ แต่ครูบาอาจารย์ท่านมีเหตุผลของท่าน เราก็มานั่งคิด

คูติ คูอย่างหลวงตา เวลาท่านติดอยู่ หลวงปู่มั่นท่านอัดเอาๆ “หืม! มันต้องมีเหตุมีผลของ ท่านสิ ท่านเป็นครูบาอาจารย์ เรามาอยู่กับท่าน ถ้าท่านไม่รู้จริง ท่านไม่เห็นจริง ท่านเตือนเรามา ทำไมเราไม่ลองแก้ไข” ถ้าลองแก้ไขมันก็เป็นประโยชน์ขึ้นมา พอแก้ไขขึ้นมาแล้ว “อ้าว! ผิดจริงๆ” พอผิดจริงๆ พอผิดขึ้นมาก็มาถามท่านอีก เถียงท่านอีก “อ้าว! ก็ให้ออกปัญญาๆ ก็ออก ปัญญาแล้ว ไม่ได้นอนเลย”

“นี่มันบ้าสังขาร บ้าสังขาร”

“มันบ้าสังขารอย่างไร ก็นี่มันเป็นปัญญา ถ้ามันไม่เป็นปัญญามันจะออกหรือ”

“นี่บ้าสังขาร”

“อ้าว! เอ! คราวนี้น่าจะผิด”

คราวนี้การเถียงก็เขาลงแล้ว เพราะมันเคยเห็นว่าเถียงแล้วผิด เราเคยเผชิญกับท่านแล้ว แล้ว เรามาปฏิบัติแล้วมันผิดจริงๆ แล้วคราวนี้เราก็มั่นใจว่าเราถูกอีกแล้ว แต่ท่านก็ว่าผิด อ้าว! พอท่านว่าผิด ถ้าอย่างนั้นเราอย่าเพิ่งเถียง เอาเหตุผลก่อน ลงมาบ๊ีบ ท่านก็พิจารณาของท่าน “อืม! ผิดจริงๆ” ผิด เพราะอะไร ผิดเพราะมันใช้ปัญญามากเกินไป มันฟุ้งเกินไป มันไม่มีสมาธิ ก็กำหนดพุทโธๆ นี่ อนาคตามิมรรคนะ ท่านยังกำหนดพุทโธเลย อย่างพวกเรามันพวกขี้ตื่น แล้วบอกไม่ต้องมีคำ บริกรรม มันเป็นไปได้อย่างไร

นี่ถึงอนาคตามิมรรคนะ เวลามันหมุนไปเต็มที่แล้วกำลังไม่พอ ท่านยังกำหนดพุทโธ ท่าน พุคเอง บอกว่าเหมือนคนหัดควานาใหม่ๆ เลย ต้องเอาพุทโธยัดเข้าไปเพื่อให้จิตมันสงบได้ พอจิต สงบได้ พอออกปัญญามันก็สมควร มันก็เป็นมรรคญาณไป แต่ถ้ามันไม่มีสมาธิเข้ามามันก็จะ เป็นสัญญา มันเป็นเรื่องของกิเลสพวกตลอดไปเลย มันก็ผิด ผิดเพราะอะไร ผิดเพราะเราทำอยู่ มัน หมุนเต็มที ปัญญาหมุนเต็มที ผิดเพราะอะไร ผิดเพราะมีกิเลสเราบวกเข้ามา พอกิเลสเราบวกเข้ามา มันไม่มัชฌิมาปฏิบัติ มันไม่เป็นกลาง เป็นกลางในมรรคญาณ ไม่ใช่เป็นกลางโดยความเห็นของเรา

ความเห็นของเรา เพราะมันพอใจมันก็เป็นกลาง ไม่พอใจก็ไม่เป็นกลาง ความเป็นกลาง ของเราก็คือความพอใจและไม่พอใจต่างหาก แต่ความเป็นกลางมัชฌิมาของสังขาร มันเป็นสัง ขาร มันเป็นข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น ทีนี้ความที่เราไม่เคยเป็น ไม่เคยเห็น เราไม่เคยมีไม่เคยเป็น เราก็ค

เชื่อของเราไป แต่มีครูบาอาจารย์คอยสั่งสอนเรา คอยแก้ไขให้เรา ถ้าเรามีสติ เราเอามาขยับยั้งบ้าง เราทดสอบบ้าง มันทดสอบได้ ความรู้เรียนทันกันได้ โสดาบันเป็นโสดาบัน สกิทาคามีเป็น สกิทาคามี อนาคามีเป็นอนาคามี อรหัตต์เป็นอรหัตต์ ถึงเป้าหมายแล้วอันเดียวกัน ไม่แตกต่างกัน

ในเมื่อถ้ามันยังเถียงกันอยู่ เวลามีการโต้แย้งกันอยู่ มันต้องมีคนผิคนหนึ่งแน่นอน ไม่เขา ผิดก็เราผิด มันต้องมีคนผิคนหนึ่งใช่ไหม ในเมื่อมีคนผิคนหนึ่ง เราก็ต้องทดสอบสิ ในเมื่อมีการขัดแย้ง มันต้องมีคนผิคนหนึ่ง แต่ถ้ามันเป็นความจริงแล้วมันจะขัดแย้งไปได้อย่างไร มันไม่มีการขัดแย้งหรือ ธรรมชาติไม่มีการขัดแย้งกัน ครูบาอาจารย์ที่เวลาพูดธรรมกันแล้วลงกันหมดเลย เว้นไว้แต่มันต้องมีคนผิ บางทีเราฟังเทศน์ เราโต้แย้ง โต้แย้งเพราะมันผิ รู้เลยว่ามันผิ ถ้ามันผิ แล้วพร้อมที่จะเผชิญหน้า

เพราะเราพูดบ่อยมาก คำพูดคำไหนที่เราพูดออกไปแล้ว เราเป็นสุภาพบุรุษ กุพูด กุพูด จริงๆ แล้วมีเหตุผลอะไรมาโต้แย้งล่ะ เพียงแต่ว่ามันไม่กล้าเผชิญหน้าไง ไม่มีใครกล้ามาเผชิญหน้าเรา ถ้ามันมาเผชิญหน้าเรา เราเคลียร์ได้หมด คำพูดเราพูด ถ้ามันผิบอกผิ ถูกบอกถูก

สิ่งที่เป็นจริงในพระไตรปิฎก ควรส่งเสริมผู้ที่ควรส่งเสริม ควรกดผู้ที่ควรกด สิ่งไม่ควรกด เพราะนี่มันเป็นเรื่องของกิเลส กิเลสมันจะอ้างอิงไม่ได้ มันจะอ้างอิงสิ่งนี้ขึ้นมาว่าเป็นธรรมๆ มันอ้างอิง พอมันอ้างอิงขึ้นมา ทำไมอ้างอิงขึ้นมาแล้วทำไมไม่สร้างเนื้อสร้างตัวขึ้นมาล่ะ มาเกาะครูบาอาจารย์ทำไม

เกาะครูบาอาจารย์ สิ่งที่เขาเชื่อถือ เชื่อถือเพราะอะไร เพราะครูบาอาจารย์ยอมรับไง เพราะสิ่งนี้ครูบาอาจารย์ยอมรับใช่ไหม ถ้าไม่มีครูบาอาจารย์ยอมรับ มันจะเป็นจริงขึ้นมาไหมล่ะ แล้วพอยอมรับขึ้นมา อ้าว! ก็ไม่เชื่อครูบาอาจารย์อีก อ้าว! ครูบาอาจารย์สอนผิหมดเลย กุเก่งกว่า ของ กูถูก ของกูถูกเพราะอะไร เพราะมันไม่เหมือนกัน

อ้าว! ของท่านผิหมดเลย กุไม่เชื่อ ไม่เชื่อทุกอย่าง แล้วเชื่ออะไรล่ะ? ก็เชื่อกิเลสกูนี่ไง แล้วเวลาสอนมีอะไรล่ะ? ไม่มีอะไรเลย ให้รู้ข้างใน

เรื่องอย่างนี้มันเกิดมาเยอะ เพราะอะไรรู้ไหม เพราะเกิดนิमित เกิดอุปาทาน เกิดความเป็นไป ถ้าไม่มีสินค้ำจริงขึ้นมา จะไม่มีสินค้ำเทียม ของปลอมจะมีต้องมีของจริงก่อน ทีนี้ครูบาอาจารย์เราเป็นของจริง สิ่งที่เป็นของจริง ถ้าของจริงทำเพื่อใคร หลวงปู่มั่นท่านอยู่ในป่า ท่าน

ปฏิบัติมา เวลาท่านจะตาย ถ้าตายที่บ้านฝีมือก็อยู่ในป่า แต่เพราะท่านเห็นแก่ชีวิตของสัตว์ ท่านถึงมาตายอยู่ที่วัดป่าสุทธาวาส ชีวิตของท่านทั้งชีวิตเลยนะ อยู่ในป่าในเขา ทำไมสังคมเขาเชื่อถือศรัทธาล่ะ

แล้วอย่างของเรา เราประพฤติปฏิบัติกันมันมีความจำเป็นอะไรที่จะต้องให้เขาเชื่อถือศรัทธา มันมีความจำเป็นอะไร ความเชื่อศรัทธาจากคนมันมีความจำเป็นอะไร มันไม่มีความจำเป็นเลยนะ แต่ที่เราทำกันมันเป็นไปโดยอำนาจวาสนาของแต่ละบุคคล อยู่ในป่าอยู่ในเขาที่ไหน ถ้าเป็นความจริง เขาค้นค้น เขาเข้าไปหา เขาเข้าไปเพื่อต้องการศึกษาเพื่อคุณประโยชน์ของเขาเท่านั้น

แต่นี้มันทำทุกอย่างมีเล่ห์กลหมด เพื่อการยอมรับ พอเพื่อการยอมรับ มันไม่ได้ทำเพื่อชำระกิเลส มันเป็นการทำเพื่อสร้างกิเลส พอสร้างกิเลสขึ้นมา นี่ค้นหาความทะยานอยากไข้ใหม่ แล้วไอ้พวกที่ไม่มีประสบการณ์ก็เชื่อกันไป พอเชื่อกันไปมันก็มีปัญหาขึ้นมา มันมีปัญหา แล้วมีปัญหา นี่มันเป็นกรรม

แล้วเวลาเราถาม กูรับรองมึงตรงไหน ก็ไม่ได้รับรอง เพราะเห็นว่าถ้ารับรองไปแล้ว ไอ้การรับรองกับไม่รับรองมันเป็นแค่เรื่องคำพูด แต่ถ้ารับรองไปแล้วมันผิด มันจะไปชี้ให้คนอื่นเห็นผิดๆ แล้วคนอื่นผิดมันจะผิดเป็นขบวนการไปเลย

แต่ถ้าเป็นความถูก ถ้าเราบอกนี่ถูก นี่ใช่ แล้วมันจะไม่มีวันผิด คนที่รู้จริงจะสอนผิดเป็นไปไม่ได้ มันเป็นความจริง เพราะสอนออกมา เวลาเทศน์ ครูบาอาจารย์ท่านเทศน์แต่ละองค์ไม่เหมือนกัน ไม่เหมือนเพราะอะไร เพราะประสบการณ์ตรง คนที่ปฏิบัติงาน ผ่านงานมาแบบนั้น จะพูดสิ่งที่ควรจับต้องและทำมา สิ่งที่จับต้องและทำมาจะพูดอย่างไรๆ ก็ออกมาตรงนั้นนะ สิ่งที่จับต้องและทำมา มันออกมาจากใจอย่างนั้น อย่างไม่ผิด

แต่ถ้าคนที่มันไม่มี มันหลักลอย ถามอย่างหนึ่งก็ตอบอย่างหนึ่ง วันนี้ตอบอย่างนี้ พรุ่งนี้ตอบอีกอย่างหนึ่ง การตอบไม่อยู่กับที่ มันเคลื่อนไปตลอดเวลา เพราะตรรกะของคนมันคิดได้ลึกไปเรื่อยๆ วันนี้คิดได้แค่นี้ เหมือนโกหก วันนี้โกหกอย่างนี้ พรุ่งนี้โกหกซ้ำๆ โกหกไปๆ โกหกไปจนไม่รู้ว่าจะพูดอะไร ถ้ามันโกหกจนไม่รู้จะพูดอะไร แล้วธรรมะอยู่ที่ไหน สัจธรรมมันอยู่ที่ไหน สอนไปแต่ละวันไม่เหมือนกันสักอย่างหนึ่ง แล้วก็ไหลไปเรื่อยๆ อย่างนี้ แล้วที่ไหนมันเป็นความจริง นี่ไง เหตุที่ไม่รับรองเพราะตรงนี้ ไม่ใช่ว่าไม่รับรองเพราะอิจฉา ไม่ใช่ไม่รับรองเพราะว่ากลัว

ลูกศิษย์จะดั่งกว่าอาจารย์ ไม่ใช่หรือ กูอยากให้พวกมันรู้หนีบหายเลย แต่ถ้ามันไม่จริง มันรับรองไปมันเสียหายกันไปหมด มันเป็นมหาโจร มันจะเป็นโจรปล้น อ้อหืม! มันเป็นการเข้าใจผิดนะ เป็นความเข้าใจผิดว่าครูบาอาจารย์ก็ดั่งกันไว้ ไม่ใช่

ครูบาอาจารย์ถ่มกรองไว้ ถ่มกรองไว้เพื่อความถูกต้อง ถ่มกรองไว้เพื่อเป็นคุณงามความดี ถ่มกรองเพื่อความบริสุทธิ์ ไม่ใช่ครูบาอาจารย์ไม่ยอมให้เป็น ไม่ยอมให้เป็นจะลงทุนอย่างนี้ทำไม

เห็นๆ เลย ตอนอดอาหารนี่เห็นๆ เลย เหตุเกิดเพราะอยากดั่ง เหตุเกิดเพราะสร้างเหตุ ยังทนเอา อืม! น่าจะแก้ไขได้ มีปัญหาขึ้นมาคอยเคลียร์นะ เรื่องมันแล้วก็แล้วกันไป ไม่มีปัญหาหรือเรื่องแล้วก็แล้วกันไป ให้ไปอยู่ที่นั่นคนเดียว ไปอยู่คนเดียว

คนเราถ้าผิดพลาด อยู่ในสังคมจะไม่มีเวลาคอยเห็นความผิดของตัวเอง ถ้าคนเราเวลามีปัญหาแล้วไปนั่งสงบๆ อยู่คนเดียว แล้วนั่งคิด มันจะเห็นว่าเราผิดเราถูกนะ ที่ให้ไปก็ให้ไปปฏิบัติ ให้ไปสำนึกตัว ให้ไปเห็นว่าตัวเองผิดหรือถูกอย่างไร ให้มีเวลาได้ไตร่ตรองตัวเอง จะอดอาหารสัก ๑๐๐ วัน ก็เชิญตามสบาย อยู่ในป่า อดเข้าไปเลย ทำให้เต็มที่เข้าไปเลย ไม่ทำ ไม่ทำ อาจารย์รับรองแล้วผ่านแล้ว รู้วาระจิตไปหมดเลย สอนเขาไปหมดเลย...อันนี้มันหันลงนรก มันหันลงนรก นี่ยังคิดนะ พอเรื่องมันเกิดแล้วเคลียร์ ถ้าเรื่องมันเกิดแล้วไม่เคลียร์นะ อายเขา อายเขามาก ศาสนานี้ไม่มีของจริง มีแต่ของหลอกหลวงกัน

ของจริงนะ คูลี หลวงตาท่านพูด พระเราเหมือนกับเนื่อนา คฤหัสถ์ญาติโยมเขามาทำบุญกุศล เขาเหมือนเจ้าของนา เขาเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ของเขาไปหมดเลย เนื่อนามันได้แต่ฟางข้าว มันได้แต่เมล็ดข้าวที่ตกหล่นไว้กับนา นั่นเนื่อนาบุญของโลกไง เราเป็นเนื่อนาบุญของเขาให้เขามาตัดดวงบุญกุศลไป แล้วเราได้อะไร มันได้อะไร ในเมื่อเราปฏิบัติมา มันมีอะไรจะไปเติมให้มันมากขึ้นหรือน้อยลง เราได้อะไร ได้แต่เศษข้าวที่ตกนั่นนะหรือ แล้วจำเป็นไหมที่จะต้องไปคลุกคลีกับเขา เหนื่อย วันๆ หนึ่งคนโน้นมา คนนี้มา ร้อยแปดพันเก้า แล้วได้แต่เศษของที่หล่นอยู่กับพื้นนา บุญกุศลมันของเขานะ แล้วเราทำไมต้องไปวุ่นวายขนาดนั้น มันไม่มีอะไรเลย ถ้ารู้จักว่าเขามาแต่นี้มันมาขี้เรื้อน อยู่ไม่ได้ ต้องออกไป

เวลามา เตือนตลอดนะ บอกว่าให้อยู่ดีๆ แล้วอย่าให้มันมีผลกระทบ เพราะที่นั่นมันมีพวก
สิบแปดมงกุฎเขามาหลอกลวงหลายรอบแล้วบริเวณนั้น แล้วไปก็เป็นอย่างอื่น แล้วชาวบ้านเขาเห็น เขา
มา เขาไม่สนใจหรอก

คูลี ที่อุทัย สมชายมันบอก ตั้งแต่ไปอยู่ปีแรก ชาวบ้านที่นั่นเขาหารกันเลย พระที่มาขึ้นอยู่กับ
ไม่ได้หรอก อยู่ได้ไม่กี่วัน ที่เขามาอุปฐากกันนั้นนะ เขาหารกันเลยว่าไอ้คนนั้นจะเอาจักร เขา
หัวเราะเยาะเลย เขาเห็นพระมาเขายิ้มเลย “มาอีกแล้ว รุ่นใหม่ เคี้ยวจะปอกลอกมัน” นี่เขาอยู่กับ
พระมา เขาเห็นมากันทั้งนั้นนะ แต่ไอ้ที่ไป ไปด้วยความตื่นเต้น อยากจะบริหารจัดการ

มันเกิดขึ้นมาตลอด ศาสนาเรานี่ ศาสนาพุทธมันอยู่กับสังคมไทยมาที่ร้อยก็พันปีมาแล้ว
เวลาผู้ปฏิบัติ ของจริงก็มี ของปลอมก็มี มันอยู่คู่กันนะ แล้วมันอยู่คู่กันไป แต่ขณะที่ในการ
ประพฤติปฏิบัติ ทุกคนเกิดมามีกิเลส พอมีกิเลสขึ้นมา เราจะมาประพฤติปฏิบัติ ก็กิเลสของเรา เรา
ต้องมาตัดแปลงแก้ไขมัน จะไม่มีการกระทบกระทั่งกันเลย การปฏิบัติจะไม่มีผิดพลาดเลย มัน
เป็นไปได้ไม่ได้ เราหลงมาเยอะมาก เราปฏิบัติผิดมาเยอะมาก แต่มันคืออย่างหนึ่ง เป็นสุภาพบุรุษ เวลา
หาครูบาอาจารย์ “ของมันเป็นอย่างนี้ครับ ของมันเป็นอย่างนี้ครับ” ผิดต้องพูดมาว่าผิด ถูกต้องพูด
มาว่าถูกเลย “ของมันเป็นอย่างนี้ครับ” แล้วมันผิด เวลาท่านพูดมามันก็เคลม เคลมให้เป็นความเห็น
ของเรา หลวงตาจะพูดอย่างไร “เหมือนกันๆ”

ไอ้เหมือนกัน เราเคยเอาใจเราเทียบอยู่แล้ว แต่พอปฏิบัติจริงๆ มันไม่เหมือน มันเหมือน
ไม่ได้ เพราะมันไม่มีเหตุมีผล พอมันมีเหตุมีผลถึงเป้า “อืม! อันนี้สิเหมือน” พอมาถึงเป้า
ผลล่ะ! “เออ! คราวนี้ไม่พลาด” แต่ก่อนที่จะเป็นอย่างนี้มันจะต้องหลงมาก่อน มันต้องมีการ
ผิดพลาดมาก่อน เหมือนกับทำงานฝีมือ เริ่มต้นฝึกหัดมันจะไม่สมดุลหรอก มันจะไม่เรียบร้อย แต่
ทำบ่อยๆ ทดสอบบ่อยๆ จนถึงที่สุดมันสมดุล เหมือนกัน ใช้ได้เลย การประพฤติปฏิบัติมันอยู่
ตรงนี้ ไม่ใช่ว่า “ถึงแล้ว ไซ้ ถึงแล้ว ไซ้”... ไม่ใช่หรอก ขิปปาภิญญาเท่านั้นว่าไซ้ แต่เวไนยสัตว์มัน
ต้องถูกต้องไถไป ต้องถูกต้องไถไปขนาดไหนต้องทำไป

แต่นี้ไม่ใช่ แล้วพอตัวเองไม่ใช่ พอไม่ใช่ ตัวเองมีความเห็นอันหนึ่ง เวลาครูบาอาจารย์
เทศน์ว่าการเป็นอย่างอื่นหนึ่ง เลยไม่ให้ฟังเทศน์ไง ไอ้ไม่ให้ฟังเทศน์มันบอกถึงกิเลสว่ามันถือตัว
ถือตน เขี่ยบย่ำทำลายครูบาอาจารย์ ถือว่าตัวเองดีกว่า แต่จะพูดออกมามันเป็นเรื่องของกิเลสใช่
ไหม บอกว่าอย่าไปฟังคนอื่น ให้ฟังคุณคนเดียว เพราะกูอยากดัง พูดอย่างนี้มันก็เป็นเรื่องของกิเลสใช่

โหม ก็บอกว่า “ฟังเทศน์แล้วมันไม่ใช่นั่นไม่ใช่นี่”...จริงๆ ก็ว่ามีอย่าฟังใคร ให้ฟังกู กูนี้
เก่ง กูนี้อาจารย์พวกมึงนะ ไอ้พวกนั้นมันไม่เป็นหรอก ยังดีไม่บอกไอ้พวกนั้นพวกสัตว์ด้วยนะ พอ
ไม่ให้ฟังเทศน์ เราคิดอย่างนี้เลย คือมันอิจฉาจารย์อ้น แม้แต่ครูบาอาจารย์มันยังอิจฉาจารย์อ้นเลย
แล้วมันจะเอาธรรมมาจากไหน

ถ้าเป็นความจริง คุณิ เราขึ้นวิฑูเลย เราให้ฟังตลอด ให้ฟังตลอด การได้ฟังธรรมมันเป็น
ความยากอย่างยิ่ง แล้วฟังธรรมครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมแท้ๆ แล้วพอฟังขึ้นมาแล้ว คุณิ คุณของครู
บาอาจารย์เราเป็นธรรมเนื้อๆ ฟังไป ชาวบ้านเขารู้อะไรโหม เขาฟังแล้วเขาไม่รู้เรื่อง แต่ไปฟัง
เทศน์ปริยัติ ฟังเทศน์นิทาน “โอ้ย! เข้าใจง่าย โอ้ย! สว่างกระจ่างแจ้ง” นี่เทศน์โดยสมมุติใจ นี่ใจ
พื้นฐานของจิตของคนมันดำ มันฟังของหลอกๆ มันว่าถูก พอเวลาฟังของจริงๆ มันฟังไม่เป็น เรา
ถึงทำไว้ให้มันฟังกันเพื่อประโยชน์ ถ้าใครฟังได้ เป็นประโยชน์ได้ มันก็สมประโยชน์ ถ้าใครฟัง
แล้วไม่เข้าใจมันก็กรรมของสัตว์

แต่นี้มันเป็นเพราะกิเลสเรา เพราะอะไร เพราะเราพูดได้หยาบๆ พอครูบาอาจารย์ท่านพูด
ได้จริง “อย่าไปฟังนะ ฟังแล้วมันเป็นแม่กล่อมเด็ก ฟังแล้วมันเป็นการกล่อมใจ”

**ก็การฟังธรรม การปฏิบัติ การฟังธรรม พระพุทธเจ้าเทศน์สำเร็จเป็นแสนๆ ครูบาอาจารย์
เทศน์แล้วสำเร็จหมด แล้วมีอะไรบอกไม่ให้ฟัง**

ไม่ให้ฟังมันไม่ใช่เรื่องการฟังเทศน์ไม่ฟังเทศน์หรือ มันเป็นเรื่องของกิเลสคนบอก กู
อิจฉา กูอยากดัง ให้ฟังกูคนเดียว แต่จะพูดตรงๆ ไม่ได้ พูดตรงๆ มันเปิดหน้ากิเลสมากเกินไป
ให้กิเลสมันแลลออกไปหน่อยเดียวเท่านั้นนะ แล้วพูดแลลๆ กันไปอย่างนั้นนะ

มันเศร้าใจ ต่อหน้าเราไม่ทำ ไปทำอยู่ข้างนอก แล้วต่อหน้าเราก็หลอกหลวง มาพูดกัน
ระหว่างตัวต่อตัว ออกไปพูดอีกอย่างหนึ่ง

ไม่เคยยอมรับ ไม่เคยเลย ไม่เคยยอมรับ มาที่ไรบอก “กูไม่ฟังมึง กูไม่ฟังมึง กูไม่ฟังมึง”

แล้วบอก “ทำอย่างนี้มันถูกโหม”

เราบอก “ถูก มึงขึ้นถนนถูกโหม ถูก มึงเดินไปให้จบ”

มีงขึ้นถนนถูกไหม ถูก เอาแผนที่มาทาง แผนที่ประเทศไทยถูกไหม ถูกใช้ไหม แผนที่
ประเทศไหนที่ออกมาโดยกรมวิทยาศาสตร์ ถูกไหม ถูกทั้งนั้นนะ บอกว่าถูกไหม ก็ถูกใจ แผนที่
ประเทศก็ถูกใจ แต่มีงเดินถูกหรือเปล่า บอกว่าถูกไหม ก็ถูก ก็แผนที่ประเทศไทย แต่มีงเดินไปใน
พื้นที่ มีงลงไปหรือยัง ก็มีงไม่ลง ไม่ลงแล้วถูกได้อย่างไร

แล้วบอกมีงเดินถูก ถูกอย่างไร ถูกไม่รับรองมีง ไม่เคยรับรองเลย แต่ไหนแต่ไรมา แล้ว
ไม่ใช่รับรอง ห่วงอย่างเดียว ห่วงตรงนี้ ห่วงว่าถ้ารับรองไปแล้ว ไปสอนคนอื่นผิดแล้วมันเสียหาย
แล้วถ้ามันมีปัญหาขึ้นมา แล้วถ้ามันหลุด มันบ้าขึ้นมา แล้วถูกไปการ์นต์มัน เหมือนถูกกำประกัน
สุดท้ายแล้วก็ต้องไปใช้จ่ายหมดเลย ถึงไม่เคยยอมรับเลย แต่ไปพูดข้างนอกได้อย่างไรว่า “รับ รับ”

เมื่อวานถามต่อหน้าเลย “กูรับมีงตรงไหน”

“ไม่ได้รับครับ”

แล้วไปพูดข้างนอกได้อย่างไร แล้วอย่างนี้จะมีศิลปบริสุทธิ์ไหม แล้วทำสมาธิได้ไหม แล้ว
จะเกิดปัญญาได้ไหม มันเป็นไปได้ มันเป็นไปได้อยู่แล้ว แล้วจะบอกขึ้นไหนๆ...ก็ขึ้นบ้าง
เอวัง